

41996A1023(02)

23.10.1996

ÚŘEDNÍ VĚSTNÍK EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

C 313/12

ÚMLUVA

vypracovaná na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii o vydávání mezi členskými státy Evropské unie

VYSOKÉ SMLUVNÍ STRANY této úmluvy, členské státy Evropské unie,

ODVOLÁVAJÍCE SE na akt Rady Evropské unie ze dne 27. září 1996,

PŘEJÍCE SI zlepšit soudní spolupráci mezi členskými státy ve věcech trestních týkající se trestního řízení i výkonu rozhodnutí,

UZNÁVAJÍCE důležitost vydávání v oblasti soudní spolupráce pro dosažení těchto cílů,

ZDŮRAŽŇUJÍCE, že členské státy mají zájem na zajištění účinného a rychlého fungování postupů vydávání do té míry, do jaké jsou systémy jejich vlády založeny na demokratických zásadách a dodržují povinnosti stanovené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsanou dne 4. listopadu 1950 v Římě,

VYJADRŮJÍCE svou důvěru ve strukturu a fungování svých soudních systémů a schopnost všech členských států zajistit spravedlivý soudní proces,

MAJÍCE NA ZŘETELI, že Rada svým aktem ze dne 10. března 1995 vypracovala Úmluvu o zjednodušeném postupu vydávání mezi členskými státy Evropské unie,

PŘIHLÍŽEJÍCE k zájmu uzavřít mezi členskými státy Evropské unie úmluvu doplňující Evropskou úmluvu o vydávání ze dne 13. prosince 1957 a jiné platné úmluvy ohledně této věci,

VZHLEDEM K TOMU, že ustanovení uvedených úmluv jsou i nadále použitelná na všechny věci, které nejsou upraveny v této úmluvě,

SE DOHODLY TAKTO:

Článek 1

členskými státy, které jsou smluvními stranami uvedené úmluvy,

Obecná ustanovení

1. Cílem této úmluvy je doplnit ustanovení a usnadnit uplatňování mezi členskými státy Evropské unie

— Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. prosince 1957 (dále jen „Evropská úmluva o vydávání“),

— Evropské úmluvy o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977 (dále jen „Evropská úmluva o potlačování terorismu“),

— Úmluvy ze dne 19. června 1990, kterou se provádí Schengenská dohoda ze dne 14. června 1985 o postupném zrušení kontrol na jejich společných hranicích ve vztazích mezi

— kapitoly I Smlouvy o vydávání a vzájemné pomoci v trestních věcech mezi Belgickým královstvím, Lucemburským velkovévodstvím a Nizozemským královstvím ze dne 27. června 1962 ve znění protokolu ze dne 11. května 1974 (dále jen „smlouva Beneluxu“) ve vztazích mezi členskými státy Hospodářské unie Beneluxu.

2. Odstavcem 1 není dotčeno uplatňování příznivějších ustanovení dvoustranných a vícestranných dohod mezi členskými státy, ani, jak je stanoveno v čl. 28 odst. 3 Evropské úmluvy o vydávání, ujednání o vydávání uzavřená na základě jednotných nebo vzájemnostních právních předpisů upravujících výkon zatýkacích rozkazů na území určitého členského státu vydaných na území jiného členského státu.

Článek 2

Činy podléhající vydání

1. Vydání se povoluje v případě jednání, které lze podle práva dožadujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně dvanácti měsíců a podle práva dožadovaného členského státu trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně šest měsíců.

2. Vydání nesmí být zamítnuto z toho důvodu, že právní předpisy dožadovaného členského státu nestanoví stejný druh ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, jaký stanoví dožadující členský stát.

3. Ustanovení čl. 2 odst. 2 Evropské úmluvy o vydávání a čl. 2 odst. 2 smlouvy Beneluxu se použijí také v případech, kdy se za určité činy ukládají peněžité tresty.

Článek 3

Spolčení a účast na zločinném spolčení

1. Jestliže je jednání, pro které je žádáno vydání, kvalifikováno právem dožadujícího členského státu jako spolčení nebo účast na zločinném spolčení a lze je potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně dvanácti měsíců, nesmí být vydání zamítnuto z toho důvodu, že podle práva dožadovaného členského není stejné jednání trestným činem, pokud je cílem spolčení nebo účasti na zločinném spolčení spáchání

a) jednoho nebo více jednání uvedených v člancích 1 a 2 Evropské úmluvy o potlačování terorismu

nebo

b) jiné jednání, které lze potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně dvanácti měsíců, týkající se nedovoleného obchodu s drogami a jiných forem organizované trestné činnosti nebo jiných násilných jednání proti životu, tělesné integritě nebo svobodě člověka nebo jednání vedoucích k obecnému ohrožení lidí.

2. Pro určení, zda cílem spolčení nebo účasti na zločinném spolčení spáchání je spáchání jednání uvedeného v odst. 1 písm.a) nebo b) tohoto článku, bere dožadovaný členský stát v úvahu

informace obsažené v zatýkacím rozkazu nebo v listině se stejným právním účinkem nebo v odsuzujícím rozsudku týkajících se osoby, o jejíž vydání se žádá, jakož i informace uvedené v popisu trestných činů stanoveném v čl. 12 odst. 2 písm. b) Evropské úmluvy o vydávání nebo v čl. 11 odst. 2 písm. b) smlouvy Beneluxu.

3. Každý členský stát může při podání oznámení podle čl. 18 odst. 2 učinit výhradu nepoužívat odstavec 1 nebo jej používat za určitých stanovených podmínek.

4. Členský stát, který učinil výhradu podle článku 3, zajistí, aby vydání podle čl. 2 odst. 1 podléhalo jednání jakékoli osoby, která se účastní na jednání skupiny osob, jejichž společným cílem je spáchání jednoho nebo více trestných činů v oblasti terorismu podle článků 1 a 2 Evropské úmluvy o potlačování terorismu, nedovoleného obchodu s drogami a jiných forem organizované trestné činnosti nebo jiných násilných jednání proti životu, tělesné integritě nebo svobodě člověka nebo jednání vedoucí k obecnému ohrožení lidí, za které lze uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně dvanácti měsíců, i když se dotýká osoba neúčastní vlastního spáchání dotyčného trestného činu nebo trestných činů; taková účast musí být úmyslná a provedena se znalostí buď cíle a obecné trestné činnosti dané skupiny, nebo úmyslu skupiny spáchat dotyčný trestný čin nebo trestné činy.

Článek 4

Výkon trestu odnětí svobody jinde než v nápravném zařízení

Vydání za účelem trestního stíhání nesmí být zamítnuto proto, že dotyčná žádost se na základě čl. 12 odst. 2 písm. a) Evropské úmluvy o vydávání nebo čl. 11 odst. 2 písm. a) smlouvy Beneluxu opírá o příkaz justičních orgánů dožadujícího členského státu vykonat trest odnětí svobody jinde než v nápravném zařízení.

Článek 5

Politické trestné činy

1. Pro účely této úmluvy nesmí být žádný trestný čin dožadným členským státem považován za politický trestný čin, za trestný čin spojený s politickým činem nebo trestný čin spáchaný z politických pohnutek.

2. Každý členský stát může při podání oznámení podle čl. 18 odst. 2 prohlásit, že bude používat odstavec 1, pouze pokud jde o

a) trestné činy uvedené v člancích 1 a 2 Evropské úmluvy o potlačování terorismu

a

b) trestné činy spolčení nebo účasti na zločinném spolčení, které odpovídají popisu jednání uvedeného v čl. 3 odst. 4, ke spáchání jednoho nebo více trestných činů uvedených v člancích 1 a 2 Evropské úmluvy o potlačování terorismu.

3. Ustanovení čl. 3 odst. 2 Evropské úmluvy o vydávání a článku 5 Evropské úmluvy o potlačování terorismu zůstávají nedotčena.

4. Výhrady učiněné podle článku 13 Evropské úmluvy o potlačování terorismu se při vydávání mezi členskými státy nepoužijí.

Článek 6

Fiskální trestné činy

1. Pokud jde o daně, poplatky, cla a měnu, uskutečňuje se vydávání také za podmínek této úmluvy, Evropské úmluvy o vydávání a smlouvy Beneluxu, pokud jde o trestné činy, které odpovídají podle práva dožádaného členského státu podobnému trestnému činu.

2. Vydání nelze odmítnout proto, že právo dožádaného členského státu neukládá stejný druh daní nebo poplatků nebo neobsahuje stejný druh ustanovení související s daněmi, poplatky, cly a měnou, jaké obsahují právní předpisy dožadujícího členského státu.

3. Každý členský stát může při podání oznámení podle čl. 18 odst. 2 prohlásit, že povoluje vydání v souvislosti s fiskálním trestným činem, pouze jde-li o jednání nebo opomenutí, která mohou zakládat trestný čin v souvislosti se spotřební daní, daní z přidané hodnoty nebo se cly.

Článek 7

Vydávání vlastních státních příslušníků

1. Vydání nesmí být odmítnuto proto, že osoba, o jejíž vydání se jedná, je státním příslušníkem dožádaného členského státu ve smyslu článku 6 Evropské úmluvy o vydávání.

2. Každý členský stát může při podání oznámení podle čl. 18 odst. 2 prohlásit, že nebude povolovat vydání svých státních příslušníků nebo je povolí jen za určitých stanovených podmínek.

3. Výhrady uvedené v odstavci 2 platí po dobu pěti let od prvního dne používání této úmluvy dotyčným členským státem. Platnost těchto výhrad však může být prodlužována o další pětiletá období.

Dvanáct měsíců před skončením platnosti výhrady upozorní depozitář na tuto skutečnost dotčené členské státy.

Alespoň tři měsíce před uplynutím každého pětiletého období oznámí členský stát depozitáři, že zachovává svou výhradu, nebo ji mění za účelem zmírnění podmínek vydávání, nebo že ji odvolává.

Není-li učiněno oznámení uvedené v předchozím pododstavci, oznámí depozitář dotyčnému členskému státu, že jeho výhrada je automaticky prodloužena na dobu šesti měsíců, před jejímž uplynutím musí členský stát učinit oznámení. Není-li oznámení učiněno do skončení uvedené lhůty, stává se výhrada neplatnou.

Článek 8

Promlčení

1. Vydání nesmí být odmítnuto proto, že trestní stíhání nebo výkon trestu dotyčné osoby by bylo podle práva dožádaného státu promlčeno.

2. Dožádaný členský stát má právo se rozhodnout, že nebude používat odstavec 1, jestliže je žádost o vydání založena na trestných činech, které spadají do jeho pravomoci podle jeho trestněprávních předpisů.

Článek 9

Amnestie

Vydání se nepovoluje, jde-li o trestný čin, na který se vztahuje amnestie v dožádaném členském státě, jestliže byl tento stát příslušný k trestnímu stíhání podle svých trestněprávních předpisů.

Článek 10

Jiné trestné činy než ty, na kterých je založena žádost o vydání

1. Jde-li o jiné trestné činy spáchané vydanou osobou před jejím předáním než jsou ty, na nichž se zakládala žádost o vydání, může vydaná osoba, aniž by bylo nezbytné získat souhlas dožádaného státu,

a) být trestně stíhána nebo souzena, jestliže za dotyčné trestné činy nelze uložit trest odnětí svobody;

b) být trestně stíhána nebo souzena, jestliže trestní řízení nevede k použití opatření omezujícího její osobní svobodu;

Článek 12

c) jí být uložen trest nebo ochranné opatření, které nezahrnuje odnětí svobody, včetně peněžitého trestu, nebo opatření, které by je nahradilo, i když by mohlo omezit její osobní svobodu;

d) být trestně stíhána, souzena, zadržena za účelem výkonu rozsudku nebo ochranného opatření spojeného s odnětím svobody nebo jí může být uloženo jakékoli jiné omezení osobní svobody, jestliže se po svém předání výslovně vzdala zásady speciality, pokud jde o určité trestné činy spáchané před jejím předáním.

2. Vzdání se vydanou osobou uvedené v odst. 1 písm. d) musí být vysloveno před příslušným justičním orgánem dožadujícího členského státu a zaznamená se podle vnitrostátních právních předpisů dotyčného členského státu.

3. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby bylo zajištěno, že vzdání se uvedené v odst. 1 písm. d) bylo učiněno způsobem, z něhož je zřejmé, že je dotyčná osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků, které z něj vyplývají. Pro tento účel má vydaná osoba právo na právní pomoc.

4. Jestliže dožádaný stát učinil prohlášení na základě čl. 6 odst. 3, nepoužijí se odst. 1 písm. a), b) a c) tohoto článku na fiskální trestné činy jiné než uvedené v čl. 6 odst. 3.

Článek 11

Předpoklad souhlasu dožádaného státu

Každý členský stát může při podání oznámení podle čl. 18 odst. 2 nebo kdykoli jindy prohlásit, že v jeho vztazích s jinými členskými státy, které učinily stejné prohlášení, je předpokládáno udělení souhlasu pro účely čl. 14 odst. 1 písm. a) Evropské úmluvy o vydávání a čl. 13 odst. 1 písm. a) smlouvy Beneluxu, neuvede-li při povolení vydání v jednotlivém případě něco jiného.

Jestliže v jednotlivém případě členský stát uvedl, že nemá být předpokládáno udělení souhlasu, nadále se použije čl. 10 odst. 1.

Další vydání do jiného členského státu

1. Článek 15 Evropské úmluvy o vydávání a čl. 14 odst. 1 smlouvy Beneluxu se nepoužije na žádosti o další vydání z jednoho členského státu do druhého.

2. Každý členský stát může při podání oznámení podle čl. 18 odst. 2 prohlásit, že nadále bude používat článek 15 Evropské úmluvy o vydávání a čl. 14 odst. 1 smlouvy Beneluxu, kromě případů, kdy článek 13 Úmluvy o zjednodušeném postupu vydávání mezi členskými státy Evropské unie ⁽¹⁾ stanoví něco jiného, nebo jestliže dotyčná osoba s dalším vydáním do jiného členského státu souhlasí.

Článek 13

Ústřední orgán a předávání dokumentů prostřednictvím faxu

1. Každý členský stát určí ústřední orgán nebo, vyžaduje-li to jeho ústavní systém, ústřední orgány odpovědné za zasílání a přijímání žádostí o vydání a nezbytných podkladů, jakož i veškeré další úřední korespondence, která se týká žádostí o vydání, pokud tato úmluva nestanoví něco jiného.

2. Při podání oznámení podle čl. 18 odst. 2 uvede každý členský stát orgán nebo orgány, které určí na základě odstavce 1 tohoto článku. O každé změně týkající se tohoto určení uvědomí depozitáře.

3. Žádost o vydání a dokumenty uvedené v odstavci 1 mohou být zasílány faxem. Každý ústřední orgán je vybaven faxovým zařízením pro zasílání a příjem těchto dokumentů a zajistí, aby bylo v řádném funkčním stavu.

4. K zajištění pravosti a důvěrnosti předávání a při používání tohoto článku musí při používání uvedeného faxového zařízení ústředního orgánu fungovat k němu připojené šifrovací zařízení.

Členské státy se navzájem konzultují o praktických ujednáních při používání tohoto článku.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 78, 30.3.1995, s. 1.

5. K zaručení pravosti vydávacích dokumentů prohlásí ústřední orgán dožadujícího členského státu ve své žádosti, že potvrzuje, že zaslané podklady k dotyčné žádosti odpovídají jejich prvopisům a popíše očíslování stránek. Jestliže dožádaný členský stát pochybuje o tom, že dotyčné dokumenty odpovídají prvopisům, jeho ústřední orgán je oprávněn požadovat od ústředního orgánu dožadujícího členského státu předložení prvopisů dokumentů nebo jejich ověřené opisy v přiměřené době, a to diplomatickou cestou nebo jakýmkoli jiným vzájemně dohodnutým způsobem.

Článek 14

Dodatkové informace

Každý členský stát může při podání oznámení podle čl. 18 odst. 2 nebo kdykoli jindy prohlásit, že v jeho vztazích s jiným členskými státy, které učinily stejné prohlášení, mohou soudní nebo jiné příslušné orgány uvedených členských států v případě potřeby podat žádosti přímo svým soudním orgánům nebo jiným příslušným orgánům, které odpovídají za trestní řízení proti osobě, jejíž vydání je vyžadováno, za účelem opatření dodatkových informací podle článku 13 Evropské úmluvy o vydávání nebo článku 12 smlouvy Beneluxu.

V uvedeném prohlášení uvede členský stát své justiční orgány nebo jiné příslušné orgány pověřené předávat a přijímat uvedené dodatkové informace.

Článek 15

Ověřování pravosti

Každý dokument nebo každý opis dokumentů předávaných pro účely vydání je osvobozen od ověření pravosti nebo každé jiné formality, pokud to výslovně nevyžadují ustanovení této úmluvy, Evropské úmluvy o vydávání nebo smlouvy Beneluxu. Pokud takový požadavek existuje, považují se dokumenty za pravé, jde-li o opisy ověřené soudními orgány, které vydaly jejich prvopis, nebo ústředním orgánem uvedeným v článku 13.

Článek 16

Průvoz

V případě průvozu přes území jednoho členského státu do jiného členského státu platí za podmínek stanovených v článku 21 Evropské úmluvy o vydávání a článku 21 smlouvy Beneluxu tato ustanovení:

- a) každá žádost o průvoz musí obsahovat dostatečné informace, které umožní průvoznímu členskému státu zhodnotit žádost a přijmout omezující opatření nezbytná pro průvoz vydané osoby.

Pro tento účel jsou dostačující tyto informace:

- totožnost vydané osoby,
- existence zatýkácího rozkazu nebo jiné veřejné listiny se stejným právním účinkem nebo pravomocného odsuzujícího rozsudku,
- povaha a právní kvalifikace trestného činu,
- popis okolností, za nichž byl trestný čin spáchán, včetně dne a místa;

- b) žádost o průvoz a informace poskytnuté podle písmene a) mohou být zaslány průvoznímu členskému státu jakýmkoli prostředky umožňujícími písemný záznam. Průvozní členský stát sděluje své rozhodnutí stejným způsobem;

- c) v případě letecké přepravy bez plánovaného mezipřistání, dojde-li k neplánovanému přistání, poskytne dožadující členský stát dotyčnému průjezdnímu členskému státu informace uvedené v písmenu a);

- d) s výhradou ustanovení této úmluvy, zejména článků 3, 5 a 7, se nadále použijí čl. 21 odst. 1, 2, 5 a 6 Evropské úmluvy o vydávání a čl. 21 odst. 1 smlouvy Beneluxu.

Článek 17

Výhrady

Nepovoluje se žádná výhrada, kromě výhrad učiněných podle výslovných ustanovení této úmluvy.

Článek 18

Vstup v platnost

1. Tato úmluva podléhá přijetí členskými státy v souladu s jejich ústavními pravidly.

2. Členské státy oznámí generálnímu tajemníkovi Rady Evropské unie splnění požadavků stanovených jejich ústavními pravidly pro přijetí této úmluvy.

3. Tato úmluva vstupuje v platnost uplynutím 90 dnů od oznámení podle odstavce 2 členským státem, který byl členem Evropské unie v době přijetí aktu o vypracování této úmluvy Radou a splní tuto formální náležitost jako poslední.

4. Do vstupu této úmluvy v platnost může každý členský stát při podání oznámení podle odstavce 2 nebo kdykoli jindy prohlásit, že se tato úmluva na něj vztahuje v jeho vztazích s členskými státy, které učinily stejné prohlášení. Tato prohlášení nabývají účinku uplynutím 90 dnů od uložení.

5. Tuto úmluvu lze použít pouze na žádosti podané po dni jejího vstupu v platnost nebo po dni, kdy se začne uplatňovat mezi dožádaným a dožadujícím členským státem.

Článek 19

Přístup nových členských států

1. Tato úmluva je otevřena k přístupu každému státu, který se stane členem Evropské unie.

2. Znění této úmluvy v jazyce přistupujícího státu vypracované Radou Evropských společenství je platné.

Na důkaz čehož připojili zplnomocnění zástupci k této úmluvě své podpisy.

V jediném vyhotovení v jazyce anglickém, dánském, finském, francouzském, irském, italském, německém, nizozemském, portugalském, řeckém, španělském a švédském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost; prvopis bude uložen v archivu Generálního sekretariátu Rady Evropské unie.

3. Listiny o přístupu budou uloženy u depozitáře.

4. Tato úmluva vstupuje v platnost pro každý stát, který k ní přistoupí, uplynutím 90 dnů od uložení jeho listiny o přístupu nebo dnem vstupu této úmluvy v platnost, pokud ke dni uplynutí zmíněné devadesátidenní lhůty dosud nevstoupila v platnost.

5. Pokud v okamžiku uložení jejich listin o přístupu tato úmluva dosud nevstoupila v platnost, uplatňuje se na přistupující členské státy čl. 18 odst. 4.

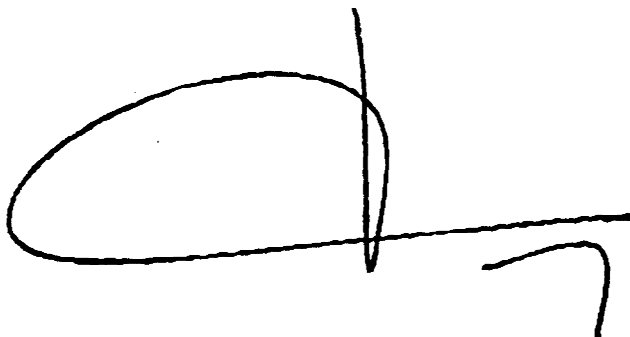
Článek 20

Depozitář

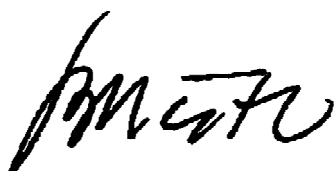
1. Depozitářem této úmluvy je generální tajemník Rady Evropské unie.

2. Depozitář zveřejňuje v *Úředním věstníku Evropských společenství* informace o průběhu přijímání a přístupu, o prohlášeních a výhradách a rovněž o všech dalších oznámeních týkajících se této úmluvy.

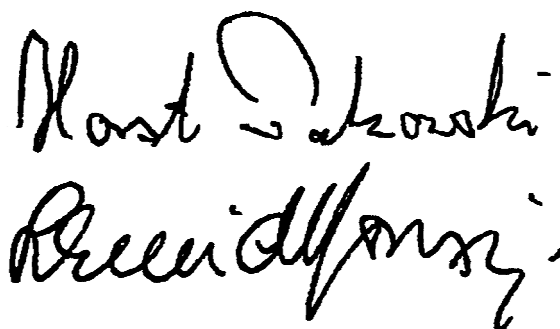
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

A stylized handwritten signature consisting of a large loop on the left, a vertical line in the middle, and a horizontal line extending to the right with a small hook at the end.

For regeringen for Kongeriget Danmark

A handwritten signature in cursive script, appearing to be 'J.M. C. H.'.

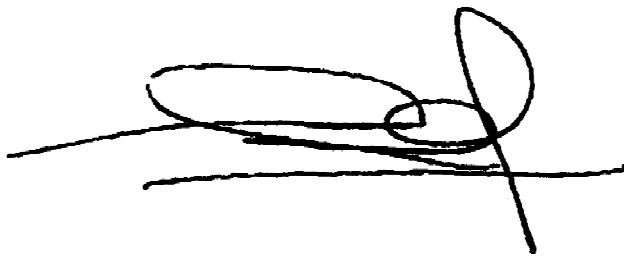
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

A handwritten signature in cursive script, appearing to be 'Karl Schöckel'.

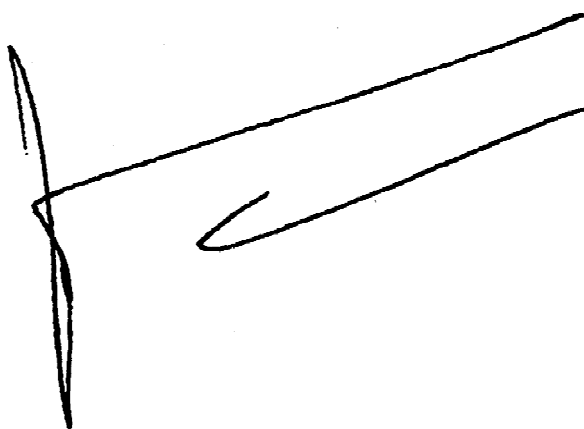
Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

A handwritten signature in cursive script, appearing to be 'Kostas Karamanlis'.

Por el Gobierno del Reino de España

A stylized handwritten signature consisting of several overlapping loops and a long horizontal stroke at the bottom.

Pour le gouvernement de la République française

A handwritten signature featuring a large, sweeping 'L' shape with a vertical stroke on the left and a horizontal stroke on the right.

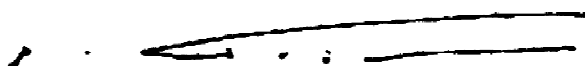
Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Noel Owen'.

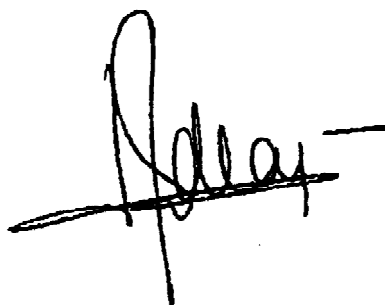
Per il Governo della Repubblica italiana

A handwritten signature in cursive script, appearing to read 'Giuseppe'.

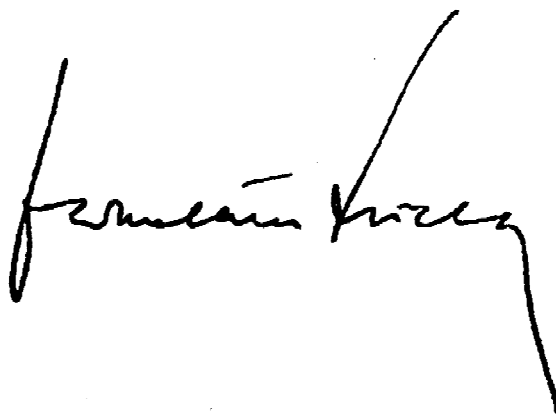
Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

A handwritten signature consisting of a series of horizontal strokes and dots.

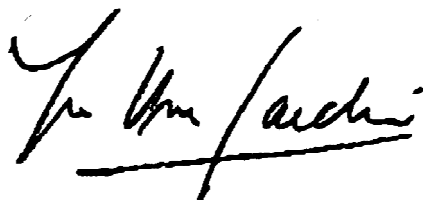
Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'H. de Vries', with a horizontal line drawn through the middle of the signature.

Für die Regierung der Republik Österreich

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Franz Kersch', written in a cursive style.

Pelo Governo da República Portuguesa

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J. M. Sanches', with a horizontal line drawn under the signature.

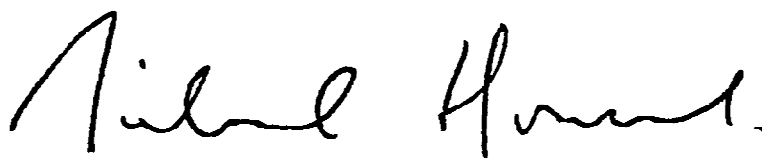
Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Kari Hänninen', written in a cursive style.

På svenska regeringens vägnar

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'D. Cameron', written in a cursive style.

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Nigel Houn', written in a cursive style.

—

PŘÍLOHA

Společné prohlášení o právu na azyl

Členské státy prohlašují, že touto úmluvou není dotčeno ani právo na azyl v rozsahu uznávaném jejich ústavami, ani provádění ustanovení Úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. července 1951 členskými státy, doplněné Úmluvou o právním postavení osob bez státní příslušnosti ze dne 28. září 1954 a protokolem o právním postavení uprchlíků ze dne 31. ledna 1967.

Prohlášení Dánska, Finska a Švédska k článku 7 této úmluvy

Dánsko, Finsko a Švédsko potvrzují, že – jak uvedly během jednání o jejich přístupu k schengenským dohodám – vůči jiným členským státům, které zajišťují rovné zacházení, nebudou uplatňovat svá prohlášení podle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o vydávání jako důvod odmítnutí vydávání občanů neseverských států.

Prohlášení o pojmu „státní příslušníci“

Rada bere na vědomí závazek členských států uplatňovat Úmluvu Rady Evropy ze dne 21. března 1983 o předávání odsouzených osob, pokud jde o státní příslušníky každého členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 4 uvedené úmluvy.

Závazkem členských států podle prvního odstavce není dotčeno používání čl. 7 odst. 2 této úmluvy.

Prohlášení Řecka k článku 5

Řecko vykládá článek 5 z hlediska jeho odstavce 3. Tento výklad zajišťuje shodu s řeckou ústavou, která

- výslovně zakazuje vydání cizího státního příslušníka stíhaného za jeho jednání na obranu svobody
 - a
 - rozlišuje mezi politickými a takzvanými smíšenými trestnými činy, pro které neplatí stejná pravidla jako pro politické trestné činy.
-

Prohlášení Portugalska o vydávání vyžadovaném pro trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody na doživotí nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody

Po učinění výhrady k Evropské úmluvě o vydávání z roku 1957 v tom smyslu, že nebude povolovat vydávání osob vyžádaných pro trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody na doživotí nebo ochranné opatření spojené s trvalým odnětím osobní svobody, prohlašuje Portugalsko, že v případě žádostí o vydání pro trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody na doživotí nebo ochranné opatření s trvalým odnětím osobní svobody, povolí vydání v souladu s ústavou Portugalské republiky, jak je vykládána Ústavním soudem, pouze pokud považuje za dostatečná ujištění dožadujícího členského státu, že bude v souladu se svými vnitrostátními předpisy a postupy ohledně výkonu rozsudků podporovat používání jakýchkoli zmírnění trestů, na která by mohla mít osoba, o jejíž vydání se žádá, právo.

Portugalsko opětovně potvrzuje platnost závazků zakotvených ve stávajících mezinárodních dohodách, kterých je účastníkem, zejména v článku 5 Úmluvy o přistoupení Portugalska k úmluvě o provádění Schengenské dohody.

Následné prohlášení Rady k této úmluvě

Rada prohlašuje,

- a) že považuje za účelné provádět na základě informací poskytnutých členskými státy pravidelný přezkum
 - provádění této úmluvy,
 - fungování této úmluvy po jejím vstupu v platnost,
 - možnosti členských států měnit výhrady učiněné v rámci této úmluvy za účelem zmírnění podmínek pro vydávání nebo odvolání svých výhrad,
 - všeobecného fungování postupů vydávání mezi členskými státy;
 - b) že po uplynutí jednoho roku od vstupu této úmluvy v platnost posoudí otázku, zda by měla být určitá pravomoc svěřena Soudnímu dvoru Evropských společností.
-